

μεγαλοπρεπή ἑλαιῶνα, τὸν ὁποῖον διατέμνουσι δύο ἢ τρεῖς εὐθεῖς καὶ καλοὶ δρόμοι.

Κύθηρα.

Ἡ μεσημβρινωτάτη τῶν Ἑπτὰ Νήσων εἶναι τὰ Κύθηρα, κειμένη πρὸς νότον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Αἰακωνικοῦ κόλπου, 13 μίλια κατὰ μεσημβρινοδυτικὴν διεύθυνσιν ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, 25 δὲ μίλια πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταϊνάρου. Τὸ νότιον αὐτῆς ἄκρον ἀπέχει περὶ τὰ 45 μίλια ἐκ τῆς Καραβούσης, τοῦ ἐγγυτάτου μέρους τῆς Κρήτης. Ἐχει δ' ἡ νῆσος Κύθηρα ὡσεὶδὲς μὲν ἀνώμαλον δὲ σχῆμα, καὶ μῆκος μὲν 20 περίπου μιλίων, μέγιστον δὲ πλάτος 10. Εἶναι βουνώδης καὶ βραχώδης· ἀλλ' ὑπάρχουσι μικραὶ τινες κοιλάδες, ὅπου τὸ χῶμα εἶναι γόνιμον καὶ καλλιεργημένον. Παράγει δ' ἐξαιρετον σταφυλὴν (ἐξ ἧς γίνεται καλὸς οἶνος), ἔλαιον, πορτογάλλια, λεμόνια, καὶ ἄλλας ὁπώρας, γεννήματα, καὶ βαμβάκιον. Τὰ Κύθηρα εὐποροῦν ἀπὸ ζῶα μᾶλλον οἰασθήποτε τῶν ἄλλων Ἰονίων νήσων· διότι ἔχουσι περὶ τοὺς 3000 βόας, 16,000 πρόβατα καὶ 4000 αἰγας, ἐκτὸς 1000 ὄνων καὶ περίπου 150 ἵππων. Οἱ κάτοικοι, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπαρίθμησιν τοῦ 1833, ἦσαν 8759, διαμοιρασμένοι εἰς δύο κωμοπόλεις καὶ εἰκοσιεννέα χωρία. Ἡ περιοχὴ τῆς νήσου εἶναι 116 Ἀγγλικά τετραγωνικά μίλια, συμπεριλαμβανομένου τοῦ νησιδίου Αἰγιλίας (Κεριγώτου), τὸ ὁποῖον κεῖται ἀναμέσον Κυθήρων καὶ Κρήτης.

Ἡ κυριωτέρα πόλις, ἡ μᾶλλον κωμόπολις, εἶναι τὸ Καψάλι, ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας εἶναι τὸ χωρίον τοῦ Ἀγ. Νικολάου, μὲ τὸ κάλλιστον ἐν τῇ νήσῳ ἀγκυροβόλιον. Εἰς τὰ πέρας εὐρίσκονται ἀρχαῖοι τινες λελατομημένοι τάφοι· καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν λείψανά τινα τειχῶν, υπογείων οἰκοδομῶν, καὶ συντετριμμένων στύλων, τὰ ὁποῖα νομίζονται λείψανα τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Κυθήρων, καὶ τοῦ διαβοήτου αὐτῆς ναοῦ τοῦ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀφιερωμένου. Τὸ μέρος τοῦτο λέγεται τὴν σήμερον Παλαιόκαστρον. Ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου τῆς νήσου εἶναι τὸ Δελφίνιον, εὐρύχωρος ἀλλὰ κινδυνώδης λιμὴν.

ΠΕΡΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Ἡ ἀνοτιχία τῶν ζητούντων εἰς τὰς Γραφὰς λεπτομερῆ περιγραφὴν γεωλογικῶν φαινομένων προέρχεται ἐκ τῆς ἀδεμελιώτου ἐλπίδος, ὅτι εἰς αὐτὰς θέλουσιν εὐρεῖν ἱστορικὰς εἰδήσεις περὶ ὧν τῶν ἔργων τοῦ Δημιουργοῦ, εἰς χρόνους καὶ τόπους μεθ' ὧν οὐδεμίαν ἔχει σχεῖσιν τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐπίσης ὁρᾷεν ἡθέλεν εἶσθαι ν' ἀντιλέξωσιν εἰς τὴν Μωσαϊκὴν ἱστορίαν ὅτι εἶναι ἀτελής, ἐπειδὴ δὲν ἀναφέρει τοὺς δορυφόρους τοῦ πλανήτου Διὸς, ἢ τοὺς δακτυλίους τοῦ Κρόνου, καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἀποτυχίαν διότι δὲν εὐρίσκουν εἰς αὐτὰς τὴν ἱστορίαν τῶν γεωλογικῶν φαινομένων, τὰ περὶ ὧν ἀρμόζουσι μὲν εἰς ἐπιστημονικὴν ἐγκυκλοπαίδειαν, ἀλλ'

εἶναι πάντῃ ἀλλότρια τῶν σκοπῶν τόμου, ὅστις συνεγράφη μόνον ὡς ὁδηγὸς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἠθικῆς διαγωγῆς.

Δικαίως ἐμπορεῖ τις νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς νομίζοντας τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην θέμα κατὰλληλον εἰς ἀποκάλυψιν, ποῦ ἡδύνατο ἡ ἀποκάλυψις νὰ σταθῇ, χωρὶς ἀτελείας παραλείψεως, μικροτέρας κατὰ τὸν βαθμὸν, ἀλλ' ὁμοίας τὸ εἶδος, μὲ τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸ ὑπάρχον Μωσαϊκὸν διήγημα; Ἀποκάλυψις τοσαύτης μόνον ἀστρονομίας ὅση ἐγνωρίζετο εἰς τὸν Κοπέρνικον ἡθέλε φαίνεσθαι ἀτελής μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Νεϋτωνος· ἀποκάλυψις δὲ τῆς Νευτωνικῆς ἐπιστήμης ἡθέλε φανῇ ἐλλιπὴς εἰς τὸν La Place· ἀποκάλυψις ὧν τῶν χημικῶν γνώσεων τῆς δεκάτης ὁγδόης ἐκατονταετηρίδος ἡθέλεν εἶσθαι τόσον ἐλλιπὴς, παραβαλλομένη μὲ τὰς σημερινὰς εἰδήσεις, ὅσον θέλουσιν φαίνεσθαι τὰ τὴν σήμερον περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐγνωσμένα πρὸ τῆς λήξεως ἐνὸς ἄλλου αἰῶνος. Εἰς ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἐπιστημῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, ἕωσθ' ν' ἀπαιτησῶμεν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν πλήρη ἀνάπτυξιν ὧν τῶν μυστηριωδῶν ἐνεργειῶν, αἵτινες ὑποστηρίζουσι τὸν μηχανισμόν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Τοιαύτη ἀποκάλυψις ἡδύνατο ἴσως ν' ἀρμόζῃ εἰς ἄλλα ὄντα ὑψηλότερα τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἡ ἀπόκτησις τοιαύτης γνώσεως τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πιθανὸν ὅτι θέλει συνιστᾶν μέρος τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν εἰς μέλλουσαν κατάστασιν· ἀλλ' ἐκτὸς ἂν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἴχε πλάσθῃ ἄλλη παρ' ὁποία εἶναι, ἡ ἂν ὑποτιθεμένη παγγνωσίας κοινοποιήσις ἡθέλε μεταδοθῇ εἰς πλάσματα, πάντῃ ἀνίκανα νὰ τὴν δεχθῶσιν, ἐφ' οἷα σδήποτε καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους παρελθούσης ἢ παρούσης, ἡθικῆς ἢ φυσικῆς· καὶ ἡθέλε προσέτι ἀντιφρασεῖται εἰς τὸν σκοπὸν ὧν τῶν ἄλλων ὑπὸ Θεοῦ γενομένων ἀποκαλύψεων ἑαυτοῦ, τὸ τέλος τῶν ὁποίων πάντοτε ὑπῆρξεν ἡ μετάδοσις ὅχι νοητικῶν ἀλλ' ἡθικῶν γνώσεων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Τὸ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ζήτημα εἶναι ὑπόθεσις σπουδαιότητι. Ὅτι μὲν ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ἐπίστευσαν πολλοὶ κατὰ πάντα αἰῶνα· καὶ τῶντι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐκ φυσικῆς τινὸς ὁρμῆς ἀπωθεῖ τὴν ἰδέαν τῆς παντελοῦς ἐξουθενώσεως, ἢ τῆς ἀτελευτήτου ἀναισθησίας. Ἀλλ' ἀράγε οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται; Τοῦτο ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὡς βεβαίωτατον μᾶς παρέδωκεν. “Ἐρχεται ὥρα,” εἶπεν, “ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.” Εἶπε προσέτι, “Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή.”

Τὸ δόγμα τοῦτο καὶ πρὶν Χριστοῦ ἐγγώριζον οἱ Ἰουδαῖοι, μολοντί οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι ἠρνοῦντο τὴν ὑπαρ-

ξιν εἶτε ἀγγέλου εἶτε πνεύματος, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως, οἱ δὲ Φαρισαῖοι περιώριζον αὐτὴν εἰς μόνους τοὺς δικαίους. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφ' ὅτι σε ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν· περιέχουσε λαμπρὸν φῶς εἰς τὸ δόγμα τῆς ἀναστάσεως, καὶ κατέστησεν αὐτὸ παγκόσμιον, ἐνῶ ἀρχήτερα ἀμυδρῶς πως καὶ ἀσαφῶς ἐβλέπετο, καὶ ὑφ' ἐνὸς μόνου ἔδνου, τοῦ Ἑβραϊκοῦ.

Οὐχὶ μόνον δὲ διεκήρυξε τὴν παραμυθητικὴν ταύτην ἀλήθειαν ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ πραγματικῶς αὐτὴν ἀπέδειξε, τὸν Λάζαρον τετραήμερον ἀναστήσας, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναστὰς, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. “Ὡςπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.” “Τοῦτο,” λέγει, “ἔστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα, πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.” Ποῖον ἄλλο δόγμα, τὸσον ἀρμόδιον νὰ παρηγορῇ τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ διαβαίνει τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος! Τίς δὲν ἔχασε φίλους καὶ συγγενεῖς; Πόσοι τῶν ποτὲ φιλάτων, πόσοι τῶν ὁποίων ἔτι φιλοστοργῶς περιθάλλομεν τὴν μνήμην, ἐπατάχθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ εἶπαν εἰς τὴν διαφθοράν, Σὺ εἶσαι ὁ πατήρ μου, καὶ εἰς τὸν σκόληκα, Σὺ εἶσαι ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ μήτηρ μου! Ὡς ἄνθος ἐμαράνθησαν, καὶ ὡς νέφος ἐξηφανίσθησαν, καὶ πᾶν ὅτι, ἐξ αὐτῶν μένει εἶναι τώρα κεχωμένον ὑπὸ τοὺς βῶλους τῆς κοιλάδος, ἢ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ! Ἄλλ' ἄρα ἐχάθησαν ἐξ ὁλοκλήρου; Ἐσβέσθη διαπαντὸς ἡ ὑπαρξὶς των, καὶ παρεδόθησαν εἰς ἀτελεύτητον λήθην; Ὁχι· ὁ παντοδύναμος Σωτὴρ θέλει ἀνεγείρειν αὐτοὺς τὴν τελευταίαν ἡμέραν! Ἐμπορεῖ μὲν ὁ θάνατος νὰ κρατῇ αὐτοὺς ἀλυσιδένους πρὸς καιρὸν, ἀλλ' ὄχι διὰ πάντα. Ὁ φωτίσας ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν κατήργησε τὸν θάνατον. Ὁ πατήρ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πᾶσαν δύναμιν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς κλεῖς τοῦ αἵθου καὶ τοῦ θανάτου· αὐτὸς κλείει καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει, καὶ ἀνοίγει καὶ οὐδεὶς κλείει. Κἀθεταὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ θέλει βασιλεύειν ἕως οὗ νὰ γένωσιν ὑποπόδιον αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ του. Τελυταῖον ἐχθρὸν ἔχει νὰ καταστρέψῃ τὸν θάνατον, καὶ θέλει βέβαια τὸν καταστρέφειν.

Ὅποταν φθάσῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως, καὶ ἐγερθῶσιν ἐκ νεκρῶν τὰ κοιμώμενα ἑκατομύρια τοῦ ἡμετέρου γένους, ὁ τρομερὸς βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσεν αὐτοὺς ἅπαντας, θέλει ἀκούσειν τοὺς θριαμβευτικούς τούτους λόγους, Ποῦ σου τὸ κέντρον, θάνατε! Πῶς ἐπεσες, φοβερῶτατε βασιλεῦ, ὅστις ἔκαμνες τὸν κόσμον ὡς ἐρηνίαν, ἐξαφανίζων τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀνοίγων τὸν οἶκον τῶν αἰχμαλώτων σου! Ὁ παρὰ σοῦ ὀλεθρὸς διαπαντὸς ἐτελείωσε! Κατεπόθης εἰς νίκος! Οὔτε ἔχνος τῆς βασιλείας καὶ τυραννίας σου θέλει ἀφεθῆν ὀπισθεν, καθότι, Ἰδοὺ, λέγει ὁ Ἄλφα καὶ ὁ Ὁμέγα, κτίζω τὰ πάντα καινὰ.

Ἀλλὰ λέγουσί τινες, Πῶς θέλουν ἐγερθῆν οἱ νεκροί;

Ἄρα μὲ τὰ αὐτὰ σώματα; Ἀφοῦ τὸ σῶμα διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, καὶ μεταβῇ εἰς ἄλλα σώματα ἄνθρωπων ἢ ζώων, καὶ γένῃ συστατικὸν μέρος αὐτῶν, πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἀναστῇ ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἴηται πάλιν τὸ αὐτὸ πρόσωπον; Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀρμόζει ἡ ἐπιπληξὶς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, “Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.” Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν παρούσαν ἀκόμῃ ζωὴν λαμβάνει ἀδιάκοπον μεταμόρφωσιν, καὶ ὅμως ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου δὲν ἀλλοιοῦται. Ἡ φυσιολογία μᾶς διδάσκει ὅτι μετὰ εἴκοσι χρόνους ἀφοῦ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα γεννηθῇ δὲν περιέχει κἀνὲν μόριον τῆς ὕλης, ἢ ὁποία ἐσχημάτιζεν αὐτὸ ὅτ' ἐξῆλθεν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Ἐξηκονταετῆς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ σῶμα, ὁποῖον εἶχεν εἰκοσαετῆς ὧν ἢ τριακονταετῆς· ἀλλ' ὑπάρχει τις τόσον ἡλίθιος, ὥστε νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν εἶναι τὴν σήμερον τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁποῖον ἦτο πρὸ εἴκοσι ἢ τεσσαράκοντα χρόνων; Ὁχι βέβαια. Ἐκ τούτων δὲ τί συμπεραίνομεν; Ὅτι καὶ μυρίας μεταβολὰς ἂν ὑποφέρῃ τὸ σῶμα, ἕως νὰ ἐγερθῇ ἐκ νεκρῶν, διατηρεῖται μ' ὅλον τοῦτο ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου.

Ἀλλὰ μάταιον εἶναι νὰ ταραττώμεθα μὲ ἀνωφελῇ ζητήματα περὶ τῆς ἀναστάσεως. Ὁ Κύριος ἡμῶν θετικῶς βεβαίωσεν ὅτι οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται, καὶ τοῦτο μᾶς ἐξαρκεῖ. Οἱ δίκαιοι θέλουν λάμψειν ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Πατρὸς των, οἱ δὲ κακοὶ, οἵτινες ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ ἀμετανοήσίᾳ, θέλουν ῥιφθῆν εἰς τὸν αἶθνα. Ἀναγνώστα, ἀγαπᾶς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν; Εὐλόγως λοιπὸν ἐμπορεῖς νὰ χαίρης προσδοκῶν τὴν ἀνάστασιν τοῦ σώματος σου.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΠΕΡΙ ΞΥΛΟΥ.

ΜΕΓΑΛΗ καὶ θαυμαστὴ ἀνακάλυψις ἐγένετο πρὸ μικροῦ. Τὸ ξύλον, ἀπ' ὅλας τὰς οἰκοδομησίμους ὕλας ἴσως ἡ πλέον χρήσιμος, καὶ ὅμως ἡ πλέον μεταβλητὴ, μεταμορφοῦται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς ἀφθαρτον καὶ ἀναλλοίωτον οὐσίαν, τὴν ὁποίαν οὔτε ὑγρασία βλάπτει οὔτε ξηρότης, καθίσταται δὲ ἀφθαρτον ὑπὸ ζωῦφιων ὡς καὶ ἄκαυστον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα διατηρεῖ τὴν ἐλαστικότητά του. Διὰ τῆς θαυμασίας ταύτης ἐργασίας, τὰ κοινότερα ξύλα γίνονται δεκτικὰ στιλβώσεως, εὐωδίας, καὶ χρωματίσεως οἰασθήποτε, καὶ οὕτως ἀνυψοῦνται εἰς τὸν βαθμὸν τῶν βαρυντιμωτέρων ξύλων, τῶν ἐχρήστων εἰς τὰς ὠφελίμους ἢ τὰς κοσμητικὰς τέχνας· τὰ ποικίλα δὲ καὶ ὠραῖα ταῦτα ἀποτελέσματα παράγονται δι' ἀπλουστάτης καὶ εὐθνηνοτάτης μεθόδου, καθότι αἱ συντείνουσιν εἰς αὐτὰ οὐσίαι εἶναι μικροτάτης τιμῆς, καὶ ἄλλη δύναμις δὲν ἀπαιτεῖται παρ' ἡ τῆς φύσεως.

Ο ΜΗ ἀποκτῶν νέους φίλους ὅσον προοδεύει εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς, ταχέως μένει ξένος καὶ ἐρημος. Πρέπει, ἔλεγεν εἰς τῶν σοφωτέρων Ἀγγλων, συνεχῶς νὰ ἐπισκευάζωμεν τὴν φιλίαν μας.